

at betale Dagpenge, forekommer mig er ret urimeligt, og det har heller ikke nogen Sinc været Lovens Mening, at det skulde kunne ske.

Paa et andet Punkt beklager jeg, at Udvalget ikke har kunnet eller turdet gaa lidt videre, end det er gaaet. Jeg vil i saa Henseende ganske slutte mig til et enkelt Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen), der i Betænkningen udtaler, at det er i højeste Grad irrationelt vedblivende at opretholde Grænsen mellem een Etages og flere Etagers Bygninger. Det er efter min Mening en Absurditet, som man aldrig burde være gaaet ind paa. Jeg mindes ikke, hvorfra Bestemmelsen i sin Tid er kommen, men det er jo ganske klart, at det er en rent uholdbar Stilling, at den Arbejder, som falder ned fra en een Etages Bygning og brækker et Ben, ingen Erstatning skal have, medens den, som falder ned maaske fra Stueetagen i et fem Etagers Hus og ligeledes brækker Benet, skal have Erstatning. Ja, det kan endogsaa føre til saadanne Urimeligheder, som at, naar f. Eks. en Tømrersvend, der staar paa en Afbindingsplads og tilhugger Tømmer, hugger sig i Knæet, saa ved endnu ingen, om dette bestemte Stykke Tømmer skal komme hen til en enetages eller en fleretagers Bygning. Bliver det godtgjort, at dette Stykke Tømmer bliver anvendt til en enetages Bygning, saa faar Manden ingen Erstatning; gaar det derimod hen til en anden Bygning af en højere Beskaffenhed, faar han Erstatning. Naar en Murerarbejdsmand, som staar paa en Arbejdsplads og læsker Kalk, faar et Stænk i Øjnene og mister Synet, saa beror det paa, om denne Kalk skal bruges til en enetages Bygning eller til en fleretagers, om han faar Erstatning eller ej. I det første Tilfælde faar han ingen Erstatning, i det andet Tilfælde faar han. Dette er dog urimeligt, og jeg synes, at det er af den Slags Ting, som slet ikke griber dybere ind i Lovens Princip end flere af de Bestemmelser, som Udvalget i Overensstemmelse med den højtærede Indenrigsminister er enig om. Jeg synes, at det, jeg her har nævnt, er saa urimeligt, at der var Grund til at foretage en Forandring deri, og en Bestemmelse herom vilde ikke alene være sideordnet med de øvrige, men tillige saa ubetydelig, at man meget vel kunde have taget den med og have slettet den omtalte Grænse. Jeg tænkte mig, at det Andragende, der, saa vidt jeg ved, er kommet ind fra Arbejder-

organisationerne — er der ikke indkommet et Andragende i den Retning? — (J. Jensen: Jo.) — vilde blive taget til Følge af Udvalget; ellers vilde jeg for Arbejdsgiverforeningens Vedkommende have foranstaltet en Tilslutning til dette Andragende. Nu tror jeg alligevel, jeg vil forsøge paa — hvis det er muligt, at denne lille Forandring kunde iværksættes i Landstinget — at lade et Andragende gaa ind til Regering og Rigsdag fra Arbejdsgiverforeningen i Tilslutning til det tidligere Andragende fra Arbejderorganisationen om at slette denne Grænse.

Jeg kunde dernæst have ønsket, at det ærede Udvalg vilde have taget lidt lempeligere paa Arbejdsgiverne med Hensyn til Lægeattesterne, end de have gjort. Det forekommer mig ikke ganske korrekt at læsse større Byrder paa den Del af Samfundet, der bærer Byrderne til Ulykkesforsikringen, end selve Loven gør. Naar alt kommer til alt, kan jo ingen bestride, at Loven, dens gode og humane Indhold ufortalt, er en Undtagelseslov. Det kan ikke bestrides, at der paalægges en Del af Samfundet visse Byrder, som den øvrige Del af Samfundets Medlemmer, uanset om de økonomisk og i andre Henseender staa ganske sideordnede, ikke have. Det vare vi klare over, da vi vedtog Loven. Der var intet at gøre ved denne Ting, man maatte begynde et Sted, og saa var man enig om at begynde der, hvor Nødvendigheden var størst. Men det forekommer mig rigtignok, at saa længe man ikke tilvejebringer lignende gode og betryggende Betingelser for den øvrige Del af Arbejderklassen med Hensyn til Ulykkesforsikring og derved paalægger ogsaa andre Arbejdsgivere end netop Haandværkets og Industriens lignende Byrde som den, disse jo i det væsentlige alene have — idet jeg ikke er blind for, at der er en Del andre Virksomheder, som ogsaa have deres Byrder, men ikke tilnærmelsesvis saa meget som Haandværk og Industri — forekommer det mig ikke, at man burde forøge de Byrder, som Loven af 7. Januar 1898 netop paalægger Haandværk og Industri, og det er jo det man gør i ret betydeligt Omfang, derved at man giver Arbejderforsikringsraadet fuldstændig fri Hænder til at rekvirere hvad som helst i Retning af Lægeattester. Disses Antal kan være saa stort, som det være vil, Arbejdsgiverne betale. Det synes jeg, er ganske urimeligt. Det kan vel ikke nytte at nævne det, jeg tvivler i alt Fald derom, men det forekommer mig, at Ret og Skel burde have en vis Beføjelse paa